

Publicerad 2007-10-09 21:03 av paprika

Det finns ingen jag saknar så mycket

Som kvinnan jag älskade. Hon var så vacker, så vacker så att man bara ville gråta av att se henne. Hon var rätt så kort med rött hår, men det var inte hennes utsida jag blev kär i. Det var hennes sätt och hennes otroligt envisa vilja att överleva.

Ni förstår, denna kvinna, hon bodde fortfarande hos sina föräldrar, hon var ju bara 17 år. Jag var 14. Hon bodde i norrland, jag i Svealand. Hon hatade norrland, hon hatade vintern, hon hatade alla som bodde där, och att hon också tvingades bo där.

Jag önskade så innerligt att jag bara kunde ta bort henne från allt hon hatade och ha henne hos mig, jämt, jämt.

Hon brukade säga ”en dag ska jag bort härifrån, jag ska flytta till södern.”

Det gjorde mig så lycklig, att hon ville flytta neråt. Då kunde vi ju träffas, jämt, som jag längtade efter. Jag visste inte om det verkligen skulle hända.

Vi brukade sitta uppe hela nätter och planera vårt gemensamma liv. Hon skulle studera, i södern förstås, jag skulle gå ut grundskolan här, sen, ja sen, då skulle vi köpa en lägenhet i London.

Jag ville så innerligt dit, så då gav hon med sig, och sa att visst kunde vi flytta dit om jag så gärna ville. Själv ville hon till Stockholm, det var stort nog för henne. Men jag bodde redan så nära Stockholm, så det var ingen dröm för mig.

Vi skulle till London, allt var bestämt, snart så skulle hon flytta till södern, ner till mig.

Hon älskade hästar, min underbara kvinna, hon skulle läsa på ett gymnasium i Västerås, där hon fick sina hästar, men vi kunde fortfarande spendera helgerna ihop då.

Och hon sökte dit. Hela sommaren var gymnasiet det enda som fick plats i mina tankar. Om hon kom in eller inte. Och det gjorde hon.

När hon berättade det, det var ett oförglömligt lyckorus. Nu skulle vi få vara tillsammans, äntligen!

Men min rödhåriga ängel var inte så lycklig i alla stunder. När jag inte hade hört av henne på en vecka började jag bli orolig. Så äntligen hörde jag av henne, men det var inget glatt besked. Min älskling hade spenderat de närmaste nätterna på psyket. Hon hade skurit upp sina vener så mycket att hon nästan dött. Att vara så nära att förlora henne, jag visste inte vad jag skulle säga. Det var nära att hon inte fick komma till södern efter det.

Att bo så långt ifrån henne kändes som ett handikapp. Som tur var fanns det någon annan där som kunde ta hand om henne mitt i stundens hetta. En kvinna, som var äldre än oss båda, tog hand om min flicka när hon skar sig, när hon söp tills mascara ränderna blev helt svarta av hennes sorg och hon lät tårarna komma ut.

Det jag inte kunde göra. Jag kunde inte trösta henne då. Jag kunde inte sitta bredvid, vagga henne fram och tillbaka, kyssa hennes hår och viska mina lovord, att allt skulle bli bra.

Både hon och jag höll på med killar, det visste vi båda. Jag var kär i en annan, en kille, och sen när han svek mig, han söp ner mig, kladdade på mig och lämnade mig sen åt mina hemska minnen och sorgen efter, så fanns hon där.

Hon lovade att hon skulle döda honom, för vad han gjorde mot mig. Och då kändes det verkligen som att jag kunde krypa ner och gråta hos henne. Hon var med mig då.

Sen blev det min tur att höra samma historia.

”Jag har förlorat oskulden, jag har något att berätta, jag har förlorat oskulden” Sade hon.

Min älskling hade en smak för äldre män, det hade hon. Denna man var 27 år. Avskummet var 10 år äldre än henne.

Först lät hon så glad över det, men jag såg snabbt under. Hon kunde inte gömma smärtan för mig, även om jag var så långt borta. Han hade gjort samma sak som han jag älskade gjort med mig.

Han hade gett henne sprit, varit trevlig och tagit sig in i hennes byxor.

Jag ville döda kräket. Ingen hade rätten att göra så emot hennes vilja.

”Vad har jag gjort?” Sade hon.

Och jag tröstade och sade ”Det var inte du, det var han, och jag ska döda honom, det lovar jag.”

Så kom dagen då hon skulle flytta, efter ännu ett besök på psyket, bråk med sina föräldrar, de försökte muta henne med en egen häst, för att få henne att stanna.

Jag minns hur rädd jag var, för att hon skulle välja hästen framför mig. En egen häst, det var ju hennes högsta önskan. Hon hade stor beslutsångest, jag hade ångest. Jag trodde verkligen att hon skulle välja den. Så en dag sade hon:

”På fredag kommer jag, då flyttar jag ner till södern!”

Och jag svarade ”Valde du inte hästen?”

”Hur skulle jag? Aldrig att jag skulle välja den framför att bo där nere med dig.”

Jag älskade henne. Jag hade ett kort på henne, där hon satt i profil med ett ljusgul stickad kofta och med det röda håret hängande ner längs sidan. Hon log inte, hon såg bara ut som sig själv.

När jag åkte till London, två veckor, utan henne, så tog jag med den bilden, som var min favorit. Hon var avundsjuk på mig, att jag skulle till vår stad.

”Jag önskar att du kunde följa med.”

”Det önskar jag också”

Hon tyckte lesbiska var äckligt. Kanske var det därför vi hade män på sidan om, båda två.

Hon flyttade ner till södern, som hon drömt om. Vi skulle träffas redan första helgen.

”Så fort jag har packat upp kommer jag till Uppsala.”

Vi skulle åka till Stockholm, gå på gröna lund. Jag som bodde så nära hittade ju i Stockholm. Det gjorde inte hon, hon hade ju knappt varit där.

Hon hade fått sin dröm om södern i uppfyllelse, hon slutade skära sig, vi skulle till hennes drömstad, Stockholm, sen skulle vi bara plugga klart, så skulle vi till London, våra drömmars mål.

Hon skulle bara packa upp först, hon skulle bara packa upp sin resväska.

Det skedde inte. Hon sa aldrig ”Nu ska vi åka!”

Hon sade aldrig något mer.

Inte förrän jag läste en av hennes dikter. Vi skriver poesi båda två. Jag kommenterade den.

Det var länge sedan vi pratade.

Jag älskar dig. Skrev jag.

ja det var deeeeeeeet puss jag älskar dig med
svarade hon.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren paprika med Poeter.se id #11600 innehar upphovsrätten